

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Víta Jakšiče a soudců JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Roberta Ožvalda ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]
bytem v [obec], [anonymizována dvě slova] [číslo],
zastoupené [anonymizováno] [jméno] [příjmení],
advokátem se sídlem v [obec a číslo], [obec a číslo],
proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného]
bytem v [obec a číslo],
zastoupenému [anonymizováno] [jméno] [příjmení],
advokátem se sídlem v [obec a číslo], [ulice a číslo],

o zaplacení částky 600 000 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 8. října 2021, č. j. 8 C 80/2016-910,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 28 778,60 Kč k rukám advokáta [anonymizováno] [jméno] [příjmení] do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zaplacení částky 600 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 9. 4. 2016 do zaplacení s odůvodněním, že její manželství se žalovaným bylo pravomocně rozvedeno dnem 7. 11. 2011, rozsudkem Okresního soudu v Táboře (dále jen, „soud I. stupně“) – rovněž pravomocným – bylo vypořádáno zaniklé společné jmění účastníků (dále jen, „SJM“), ale předmětem tohoto vypořádání nebyla pohledávka z titulu půjčky, kterou žalovaný poskytl společnosti DAMVEL s. r. o. se sídlem v Soběslavi (dále jen, „společnost DAMVEL“ či, „společnost“) podle smlouvy z 18. 9. 2001 ve výši 1 500 000 Kč. Uplynutím lhůty uvedené v § 150 odst. 4 obč. zák. se tato pohledávka stala podílovým spoluvlastnictvím účastníků. Po zániku SJM vrátila společnost DAMVEL žalovanému část svého dluhu ve výši 1 200 000 Kč; žalovaný si celou částku ponechal a odmítl vydat žalobkyni její podíl ve výši 600 000 Kč s poukazem na to, že pohledávka za společností DAMVEL nepatřila do SJM. Tím se na její úkor bezdůvodně obohatil a právě vydání tohoto obohacení se žalobkyně domáhá.
2. Žalobě bylo nejprve vyhověno rozsudkem soudu I. stupně ze dne 29. 9. 2016, č. j. 8 C 80/2016-46, vydaným jako rozsudek pro uznání, který byl potvrzen rozsudkem zdejšího odvolacího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 15 Co 12/2017-132. Dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 28 Cdo 4139/2017-314, ovšem všechna shora uvedená rozhodnutí zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 3964/17; věcí se tedy znovu zabýval soud I. stupně.
3. Ten rozsudkem ze dne 24. 8. 2018, č. j. 8 C 80/2016-516, žalobě znovu vyhověl a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Vzal za prokázané, že žalovaný si za trvání manželství účastníků půjčil od svých rodičů bez vědomí žalobkyně částku 1 500 000 Kč, že tato částka přesahovala míru přiměřenou majetkovým poměrům účastníků, že žalovaný se smlouvou z 18. 9. 2001 zavázal půjčit společnosti DAMVEL na její žádost peněžní prostředky až do výše 1 500 000 Kč, že tak skutečně učinil a že s ohledem na nikterak příznivou ekonomickou situaci účastníků musely peníze, které žalovaný společnosti DAMVEL půjčoval, pocházet právě z částky od jeho rodičů. Podle názoru soudu I. stupně bylo dále prokázáno, že mezi žalovaným a společností DAMVEL docházelo opakovaně k půjčkám a vracení peněz, že v letech 2004 a 2005 společnost takto vrátila žalovanému celkem 1 650 000 Kč a že z těchto prostředků žalovaný – nejpozději začátkem roku 2006 – zcela splatil svůj dluh vůči rodičům. Důkazy byly ovšem podány i o tom, že žalovaný si prostředky pro společnost DAMVEL opatroval též půjčkami od jiných osob; konkrétně šlo např. o manžele [příjmení], rodiče jeho nynější manželky, kteří mu půjčili dvakrát 600 000 Kč. Ke dni zániku SJM činil závazek společnosti vůči žalovanému 1 260 000 Kč, částka 1 200 000 Kč mu byla ve čtyřech splátkách vrácena v roce 2014 a žalovaný si ji ponechal. Na základě těchto zjištění pak soud I. stupně uzavřel, že půjčka od rodičů sice představuje výlučný závazek žalovaného, ale to nemění nic na tom, že půjčkou získané prostředky se staly součástí SJM. Pohledávka za společností DAMVEL existující ke dni zániku SJM byla tedy pohledávkou společnou a jelikož nebyla předmětem soudního vypořádání, přešla podle § 150 odst. 4 obč. zák. do podílového spoluvlastnictví účastníků. Tím, že si ponechal všechny vrácené peníze, se žalovaný skutečně na úkor žalobkyně o polovinu přijaté částky bezdůvodně obohatil, toto obohacení je podle § 2991 o. z. povinen jí vydat, a proto je žaloba důvodná.
4. K odvolání žalovaného zdejší odvolací soud rozsudkem ze dne 8. 2. 2019, č. j. 15 Co 402/2018-616, změnil uvedený rozsudek tak, že se žaloba zamítá, a uložil žalobkyni, aby nahradila žalovanému náklady řízení před soudy všech stupňů a zaplatila České republice poměrnou část soudního poplatku z odvolání. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobě by nebylo možno vyhovět ani v případě, že by byla skutková tvrzení žalobkyně bezesbýtku prokázána. Vyšel z toho, že i když půjčka od rodičů představuje výlučný závazek žalovaného, nebyly takto získané prostředky použity na rozšíření masý SJM, nýbrž rovnou na poskytnutí půjčky společnosti DAMVEL, tj. na vznik pohledávky, jejímž jediným věřitelem je žalovaný, a proto je nelze považovat za společné. V případě, že by tyto prostředky součástí SJM byly, pak je

třeba vzít v úvahu, že se jednalo o částku nepřiměřenou majetkovým poměrům účastníků, kterou žalovaný jako jediný věřitel půjčil společnosti DAMVEL bez souhlasu žalobkyně, a šlo by tak o vynaložení společného majetku na oddělený majetek žalovaného, k čemuž by bylo možno přihlídnout jen v rámci vypořádání SJM jako k tzv. vnosu, nikoli v samostatném řízení.

5. Na základě dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 9. 12. 2020, č. j. 31 Cdo 2008/2020-717, rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Zcela jednoznačně uzavřel, že právní režim závazku, jehož rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů a který převzal jeden z nich bez souhlasu druhého, se štěpí tak, že dluh z tohoto závazku do SJM nepatří, ale to, co z něj dlužník získal, tvoří součást SJM. To – vztaheno na daný případ – znamená, že peníze, které žalovaný obdržel od rodičů, patřily do SJM a součástí SJM je i pohledávka za společností DAMVEL.

6. Odvolací soud následně znovu přezkoumal rozsudek soudu I. stupně z 24. 8. 2018 a usnesením ze dne 27. 4. 2021, č. j. 15 Co 402/2018-741, jej zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. Zdůraznil, že s ohledem na závaznost právního názoru dovolacího soudu je otázka povahy prostředků, jež získal žalovaný půjčkou od rodičů, i povaha pohledávky za společností DAMVEL vyřešena, dal však za pravdu námitce žalovaného, že vzal-li soud I. stupně za prokázané, že žalovaný do roku 2006 svůj dluh rodičům splatil, je zřejmé, že peníze, které mu společnost DAMVEL vrátila, nemohly mít původ v půjčce od rodičů a závěr soudu I. stupně o bezdůvodném obohacení tudíž neodpovídá žalobnímu tvrzení. Soud I. stupně ovšem – evidentně vzhledem k důvodům, pro které žalobě nakonec vyhověl – nevěnoval otázce vrácení půjčky rodičům přílišnou pozornost, ačkoli žalobkyně od počátku tvrzení žalovaného o splacení dluhu zpochybňovala a poukazovala na rozpory mezi jím předloženými listinami a dalšími tvrzeními a důkazy. Z hlediska řešení této otázky, která je pro rozhodnutí ve věci velice důležitá, je tedy rozsudek z 24. 8. 2018 nepřezkoumatelný. Odvolací soud dále uvedl, že pokud se spolehlivě prokáže, že žalovaný dluh rodičům splatil, bude třeba poskytnout žalobkyni poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a vyzvat ji k doplnění vylíčení rozhodných skutečností a k navržení dalších důkazů k tvrzení, že částka, kterou v roce 2014 žalovaný obdržel od společnosti DAMVEL, byla plněním na pohledávku patřící do zaniklého SJM účastníků.

7. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně opětovně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 600 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení od 9. 4. 2016 do zaplacení a kromě toho na náhradě nákladů řízení (k rukám jejího právního zástupce) částku 254 574 Kč, vše do tří dnů od právní moci rozsudku. V odstavcích 3. až 5. odůvodnění rozsudku soud I. stupně stručně shrnul dosavadní průběh řízení a – pokud jde o to, které skutečnosti jsou mezi účastníky nesporné a které i nadále považuje za prokázané, a také pokud jde o použité právní předpisy – odkázal na své předchozí rozhodnutí. Současně poukázal na to, že v původní žalobě žalobkyně tvrdila pouze to, že do SJM účastníků patřila pohledávka žalovaného za společností DAMVEL, která se vzhledem k právní úpravě a uplynutí času stala pohledávkou podílovou, že byla žalovanému po zániku SJM částečně splacena a že si žalovaný celé vyplacené plnění ponechal. Toto tvrzení spolu s připojenými listinami tvoří určitý a srozumitelný žalobní návrh, a jestliže je zřejmé, že žalobkyně o existenci zmíněné pohledávky až do doby vypracování znaleckého posudku v řízení o vypořádání SJM účastníků nevěděla a nemohla tudíž vědět ani o tom, jaký byl původ prostředků, jež žalovaný společnosti půjčil, nastoupila (ve smyslu závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 883/2017 (správně 22 Cdo 883/2010)) tzv. vysvětlovací povinnost žalovaného. Ten ji splnil tvrzením, že společnosti DAMVEL poskytl prostředky získané půjčkou od rodičů, a toto tvrzení žalobkyně následně převzala. Žalovaný sice trvá na tom, že půjčka již byla rodičům splacena, ale jelikož existence pohledávky společnosti DAMVEL za žalovaným ke dni zániku SJM vyplývá nejen ze znaleckého posudku, ale i z dalších provedených důkazů, je zřejmé, že buď není tvrzení žalovaného o splacení dluhu pravdivé, nebo zde musely být ještě další půjčky. V předchozím rozhodnutí ve věci se soud I. stupně přiklonil (z důvodů vysvětlených v odstavci 12. odůvodnění) ke druhé verzi, a proto nevěnoval tvrzení

žalovaného o vrácení půjčených peněz rodičům větší pozornost; s ohledem na závazné stanovisko odvolacího soudu se však tímto tvrzením zabýval podrobněji a provedl v tomto směru i další důkazy. V této souvislosti soud I. stupně konstatoval, že tvrzení žalovaného, že mu společnost DAMVEL v letech 2004 a 2005 dluh splatila (a on následně vrátil půjčené peníze rodičům), je v rozporu s dalšími důkazy, konkrétně se žádostí žalovaného o vrácení půjčky adresované společnosti DAMVEL dne 31. 12. 2013 odkazující výslovně na smlouvu z 18. 9. 2001 a s jeho výpovědí na policii dne 15. 6. 2016, v níž uvedl, že si půjčku z 18. 9. 2001 nechal právě na základě výše zmiňované žádosti v roce 2014 vyplatit. Vysvětlení tohoto rozporu ze strany žalovaného je podle názoru soudu I. stupně z důvodů uvedených v odstavci 14. nepřesvědčivé, navíc tento soud po opětovném přezkoumání účetních dokladů revidoval svůj předchozí závěr, že z objemu peněz vrácených mu jeho společností v letech 2004 a 2005 mohl žalovaný dluh rodičům splatit. Je totiž zřejmé, že mezi ním a společností docházelo k oběhu finančních prostředků a žalovaný tedy peníze vrácené mu v roce 2004 společností v roce 2005 zase půjčil. Splacení půjčky rodičům nelze mít za prokázané ani svědeckou výpovědí otce žalovaného, když tuto výpověď s ohledem na závažné rozpory mezi ní a výpovědí stejného svědka v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 8 C 81/2020 (odstavec 16.) nepovažoval soud I. stupně za věrohodnou. Věrohodná pak není ani výpověď žalovaného, která je rozporná jak s dalšími provedenými důkazy, tak i s jeho dřívějšími tvrzeními (odstavce 17. a 18.). Stejně tak soud I. stupně neuvěřil ani novému tvrzení žalovaného, že mu rodiče v roce 2004 poskytli dar do podnikání ve výši 2 000 000 Kč; své úvahy v tomto směru podrobně popsal v odstavcích 19. až 21. odůvodnění. V odstavcích 23. a 24. pak soud I. stupně stručně shrnul svůj závěr o skutkovém stavu a konstatoval, že zdrojem prostředků, které žalovaný poskytl společnosti DAMVEL, musela být v každém případě půjčka převzatá bez vědomí žalobkyně; část důkazů nasvědčuje tomu, že šlo o půjčku od rodičů žalovaného, část naopak svědčí o tom, že mu peníze půjčili manželé [příjmení]. Soud I. stupně se – z důvodů uvedených v odstavci 25. – přiklonil k první verzi, ovšem zdůraznil, že ať už šlo půjčku od jakékoli osoby, následná půjčka poskytnutá společnosti DAMVEL vždy představovala pohledávku patřící do SJM. Pokud jde o právní posouzení věci, odkázal soud I. stupně na své předchozí rozhodnutí a znovu uzavřel, že se žalovaný přijetím celé částky 1 200 000 Kč na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatil a žaloba je tedy důvodná včetně požadovaného úroku z prodlení. Výrok o nákladech řízení vychází z § 142 odst. 1 o. s. ř.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání. V prvé řadě vytkl soudu I. stupně, že se neřídil pokyny odvolacího soudu, přenesl důkazní břemeno na něho a v důsledku toho žalobě vyhověl, ač nebylo prokázáno, že platba společnosti DAMVEL byla úhradou pohledávky patřící do SJM. Účetní doklady společnosti totiž prokazují, že půjčka z roku 2001 byla do konce roku 2005 splacena. Stejně tak bylo prokázáno, že žalovaný následně splatil svůj dluh rodičům; důkazy, které o tom svědčí, však soud I. stupně bez přesvědčivého zdůvodnění vyhodnotil jako nevěrohodné. Za této situace nemůže obstát závěr, že platba 1 200 000 Kč v roce 2014 představuje splátku půjčky z roku 2001; proto měl soud I. stupně podle § 118a o. s. ř. vést žalobkyni k řádnému plnění jejích procesních povinností a dále zkoumat finanční toky společnosti. Tvrzení, že platba v roce 2014 byla vrácením půjčky, kterou poskytl žalovaný společnosti DAMVEL ještě před zánikem SJM z prostředků získaných půjčkou od manželů [příjmení], s nímž žalobkyně přišla nově až v průběhu řízení v reakci na vývoj důkazní situace, bylo vyvráceno, když z výpovědi svědkyně [příjmení] jasně vyplývá, že [anonymizováno] půjčili žalovanému peníze až poté, co byl rozveden. Přesto soud I. stupně tomuto tvrzení jako jedné z možných variant přisvědčil. Přitom kdyby se náležitě zabýval finančními toky společnosti DAMVEL, zjistil by, že jí žalovaný poskytoval prostředky i po zániku společného jmění. Kompletním účetnictvím společnosti disponuje syn účastníků [jméno], který od počátku řízení jedná ve shodě se žalobkyní. Ten však založil do spisu jen torzo účetní dokumentace doplněné o nepřehledný soubor dalších listin a tím navodil důkazní nouzi, kterou nakonec soud I. stupně přičetl k tíži žalovaného a vyhověl žalobě prakticky jen na základě toho, že žalovaný nepředložil

důkaz opaku. Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem, že bylo vyvráceno jeho tvrzení o finančním daru od rodičů, když toto tvrzení odpovídá předloženým listinným důkazům i svědecké výpovědi jeho otce. Podle názoru žalovaného přistupoval soud I. stupně k hodnocení jeho tvrzení neobjektivně, když maximalizoval argumenty zpochybňující jeho výpověď a iniciativně vyhledával nesrovnalosti mezi ní a výpovědí jeho otce, zatímco na tvrzeních žalobkyně neshledal nic nevěrohodného, ač se nakonec ukázala účelová. Navíc pokud soud I. stupně uzavřel, že platba, kterou on od společnosti DAMVEL přijal, byla plněním na pohledávku patřící do SJM, měl respektovat názor vyslovený ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího soudu a přihlédnout k tomu, že tato společná majetková hodnota byla získána na základě jeho výlučného závazku; jestliže tak neučinil, je jeho rozhodnutí nespravedlivé a odporuje základním principům občanskoprávních vztahů. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že se žaloba zamítá.

9. Žalobkyně se plně ztotožnila se závěry soudu I. stupně. Zdůraznila, že o existenci půjčky, kterou žalovaný poskytl společnosti DAMVEL, nevěděla a nemohla k ní ani nic bližšího tvrdit. Proto soud I. stupně správně uzavřel, že nastupuje vysvětlovací povinnost žalovaného. Ten okamžitě přišel s novým tvrzením o daru od svých rodičů s jasným záměrem vyloučit pohledávku z režimu SJM. Není pravda, že její tvrzení, že si žalovaný půjčil peníze od manželů [příjmení], je nové a účelové; je pouze její reakcí na to, co uvedl a dokládal žalovaný. Žalobkyně dále poukázala na to, že pokud žalovaný uvedl, že si nepůjčoval peníze od nikoho jiného než od svých rodičů a rodičů nynější manželky a že rodiče manželky mu půjčovali až po rozvodu, logicky se muselo jednat o půjčku od rodičů. Ostatně sám žalovaný v roce 2016 Policií ČR vypověděl, že mu půjčka z roku 2001 byla vrácena až na základě žádosti z 31. 12. 2013, a o tom, že tomu tak skutečně bylo, svědčí i další důkazy. Proto by měl být napadený rozsudek potvrzen.

10. Odvolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou. Odvolací soud proto projednal věc podle § 212 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

11. Žalovaný především namítá, že soud I. stupně neposoudil správně rozložení důkazního břemene, toto břemeno přenesl na něho a žalobě vyhověl v podstatě jen na základě úvahy, že se mu nepodařilo vyvrátit žalobní tvrzení. Taktomu ale není. Soud I. stupně se znovu a s maximální pečlivostí zabýval okolnostmi, za nichž byla podána žaloba, a souvislostmi s dalšími probíhajícími spory účastníků a správně zdůraznil to, co v předchozím průběhu řízení zůstalo trochu stranou pozornosti a co ve svém zrušovacím usnesení náležitě nezohlednil ani odvolací soud, totiž že žalobkyně se o existenci pohledávky za společností DAMVEL dozvěděla až v průběhu řízení o vypořádání SJM účastníků ze znaleckého posudku a že jí tudíž o původu prostředků, které žalovaný společnosti poskytl, nemohlo být nic známo. Tomu odpovídá i znění žaloby z 11. 4. 2016, které se omezuje na konstatování existence pohledávky ke dni zániku SJM i ke dni uplynutí lhůty podle § 150 odst. 4 obč. zák. a na tvrzení, že pohledávka byla poté žalovanému částečně uhrazena a žalovaný si celou přijatou částku ponechal. Tyto skutečnosti byly doloženy příslušnými listinami a soud I. stupně má pravdu, že bylo možno o žalobě rozhodnout, aniž by bylo nutno ji nějak doplňovat. S tvrzením, že k poskytnutí půjčky společnosti DAMVEL použil prostředky, jež mu půjčili rodiče dne 18. 9. 2001, přišel až žalovaný v dalším průběhu řízení a jelikož je doložil i písemným potvrzením ze dne 18. 9. 2001, je logické, že žalobkyně toto tvrzení převzala. To ovšem neznamená, že tím na ni přešla procesní odpovědnost za jeho prokázání; ta je jednoznačně na straně žalovaného. Stejná úvaha přirozeně musí platit i pro případ, který nastínil odvolací soud v usnesení z 27. 4. 2021, tedy že by bylo prokázáno, že půjčku rodičům žalovaný v roce 2006 splatil. I nadále je totiž důkazní situace taková, že žalobkyně prokázala, že ke dni zániku SJM existovala pohledávka za společností DAMVEL, ale nevěděla nic o tom, kdy pohledávka vznikla a jaké prostředky žalovaný společnosti půjčil. Proto i kdyby bylo jednoznačné, že půjčka rodičům žalovaného byla již za trvání SJM splacena, je – v souladu s již zmíněným rozsudkem sp. zn. 22 Cdo 883/2010 – i nadále na žalovaném, aby okolnosti vzniku pohledávky

vysvětlil a – tvrdí-li, že půjčené peníze pocházely z jeho výlučných prostředků (ať už z daru od rodičů nebo z půjčky od jiných osob, jež mu byla poskytnuta po zániku SJM) – aby svá tvrzení prokázal. Soud I. stupně tedy postupoval správně, když se zaměřil na to, zda lze mít za prokázané, že zdrojem půjčky, kterou společnost DAMVEL v roce 2014 žalovanému částkou 1 200 000 Kč splatila, byly výlučné prostředky žalovaného, aniž by požadoval od žalobkyně doplnění vylíčení rozhodných skutečností a označení dalších důkazů.

12. Odvolací soud nemůže přisvědčit ani námitce, že při hodnocení důkazů nepostupoval soud I. stupně objektivně, neboť záměrně vyhledával nesrovnalosti v jeho tvrzeních a jím navržených důkazech, zatímco nesrovnalosti na straně žalobkyně pomíjel. Vzhledem k tomu, že – jak je shora popsáno – to je žalovaný, kdo je povinen prokázat své tvrzení o původu prostředků půjčených společnosti DAMVEL, je přirozené, že se soud I. stupně zaměřil především na hodnocení důkazů, které v tomto ohledu navrhl on. Rozpory, které mezi jednotlivými důkazy existují, jsou pak natolik závažné, že je v žádném případě nebylo možno přehlédnout. Soud I. stupně je náležitě popsal v odůvodnění svého rozsudku, jemuž z hlediska § 157 odst. 2 o. s. ř. nelze nic vytknout; proto je možno na ně beze zbytku odkázat. Žalovaný namítá, že důkazy, jimiž se snažil prokázat, že v roce 2006 splatil dluh svým rodičům, vyhodnotil soud I. stupně jako nevěrohodné bez přesvědčivého zdůvodnění; úvahy popsané podrobně v odstavci 16. jsou však naprosto logické a jsou podloženy obsahem obou srovnávaných výpovědí, takže o nepřesvědčivém odůvodnění nemůže být ani řeči. Pokud se tedy soud I. stupně přiklonil k tomu, že žalovaný rodičům peníze nevrátil, má jeho závěr oporu v provedeném dokazování. Kromě toho odvolací soud naprosto souhlasí s tím, že rozpory mezi jednotlivými tvrzeními žalovaného a dalšími důkazy výrazně zpochybňují i věrohodnost jeho výpovědi. Žalovaný v minulosti různými způsoby (žádost o vrácení půjčky, výpověď na policii) potvrdil, že v roce 2013 závazek společnosti DAMVEL vůči němu na základě půjčky z 18. 9. 2001 stále existoval; jeho vysvětlení, proč nyní tvrdí opak, je zcela nepřesvědčivé. Žalovaný v odvolání zdůrazňuje, že byly prokázány platby, jimiž mu společnost v roce 2005 půjčku splácela, ale pokud nelze mít za prokázané, že byla vrácena půjčka jeho rodičům, a pokud sám žalovaný považuje smlouvu z 18. 9. 2001 za jakousi smlouvu rámcovou, je vysvětlení, ke kterému se přiklonil soud I. stupně, tedy že mezi žalovaným a společností docházelo k oběhu finančních prostředků a že tak pohledávka evidovaná v účetnictví společnosti ke dni zániku SJM účastníků měla původ v půjčce z 18. 9. 2001, zcela logické. Uvěřit nelze ani tvrzení žalovaného, že mu v roce 2004 rodiče darovali do podnikání 2 000 000 Kč. I když pomíneme okolnosti, za nichž žalovaný toto tvrzení poprvé prezentoval (srov. protokol o jednání ze dne 8. 7. 2021 a odstavec 19. odůvodnění), je naprosto nelogické, že by si na tak zásadní částku vzpomněl až po pěti letech trvání sporu, navíc zcela v rozporu s tím, co tvrdil v předchozím průběhu řízení. Rozpor je i mezi tvrzením žalovaného, že v říjnu 2014 zaplatil rodičům své nynější manželky 600 000 Kč jako splátku závazku vzniklého za trvání SJM, jímž odůvodnil svoji žalobu ve věci soudu I. stupně sp. zn. 24 C 240/20127, a jeho nynějším tvrzením, že si od rodičů manželky půjčoval až po rozvodu manželství se žalobkyní. V této souvislosti je nutno poznamenat, že není pravda, že žalobkyně přišla s tvrzením, že platba v roce 2014 byla vrácením půjčky, kterou poskytl žalovaný společnosti DAMVEL ještě před zánikem SJM z prostředků získaných půjčkou od manželů [příjmení], nově až v reakci na vývoj důkazní situace, neboť toto tvrzení opět pouze přejímá údaje žalovaného vyplývající z obsahu dříve podané žaloby ve shora uvedené právní věci. Pokud tedy se některá tvrzení žalobkyně v průběhu řízení ukázala nepravdivá, týkala se převážně skutečností, o nichž žalobkyně neměla vlastní poznatky a o kterých se poprvé v řízení zmínil sám žalovaný.

13. Žalovaný má pravdu potud, že účetnictví společnosti DAMVEL, jímž soud I. stupně provedl důkaz, nebylo kompletní a neposkytuje tak ucelený obraz o pohybu finančních prostředků; toho si ostatně soud I. stupně byl plně vědom. Není ale možno souhlasit s námitkou, že tento nedostatek byl přičten k jeho tíži. Žalovaný tvrdí, že si od jiných osob než od svých rodičů a od manželů [příjmení] peníze nepůjčoval, a současně trvá na tom, že manželé [příjmení] mu

půjčovali až po rozvodu manželství účastníků. Jelikož není sporu o tom, že účastníci neměli ve společném jmění prostředky, jimiž by mohl žalovaný podporovat činnost společnosti DAMVEL, je nutno přisvědčit žalobkyni, že již z těchto tvrzení žalovaného vyplývá, že pohledávka existující ke dni zániku SJM musela mít původ v půjčce od rodičů žalovaného. Na tomto závěru by nic nezměnilo ani kompletní účetnictví společnosti, kterým, jak žalovaný tvrdí, by bylo možno prokázat, že i po zániku SJM poskytoval společnosti finanční prostředky. Proto neúspěch žalovaného ve sporu s otázkou, zda bylo účetnictví společnosti úplné či nikoli, nijak nesouvisí.

14. Lze tedy konstatovat, že soud I. stupně – vázán stejně jako soud odvolací právním názorem dovolacího soudu, že prostředky, které žalovaný přijal na základě půjčky od rodičů, tvořily součást SJM – dospěl ke správnému závěru, že pohledávka, na jejíž úhradu přijal žalovaný v roce 2014 celkem 1 200 000 Kč, byla pohledávkou patřící do SJM účastníků a uplynutím lhůty uvedené v § 150 odst. 4 obč. zák. se stala pohledávkou podílovou, a že pokud si žalovaný celou částku ponechal, bezdůvodně se tím na úkor žalobkyně obohatil. I když je pravda, že dovolací soud v závěru svého rozhodnutí poukázal na to, že k případné „nespravedlnosti“ spočívající v tom, že hodnota tvořící součást SJM byla získána na základě výlučného závazku jednoho z manželů, by bylo možno přihlédnout při vypořádání společného jmění např. formou tzv. disparity podílů, jedná se jen o úvahu vyslovenou obecně právě pro řízení o vypořádání SJM; v řízení, jež se netýká vypořádání SJM, nýbrž vydání bezdůvodného obohacení, již takový postup nepřipadá v úvahu. Žaloba domáhající se zaplacení částky 600 000 Kč je tudíž důvodná a jelikož soud I. stupně nepochybil ani při rozhodování o úroku z prodlení a o nákladech řízení, byl přezkoumávaný rozsudek podle § 219 o. s. ř. v celém rozsahu potvrzen.

15. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. má žalobkyně právo i na náhradu nákladů odvolacího řízení. Ty představuje odměna advokáta za dva úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) po 10 700 Kč stanovená podle § 7 bodu 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tzv. advokátní tarif – dále jen, „AT“), dvě paušální částky náhrady výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT, náhrada za promeškaný čas strávený cestou advokáta k odvolacímu jednání a zpět v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, cestovné advokáta k jednání a zpět v částce 1 184 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % ze součtu všech uvedených částek (4 994,60 Kč). Celkovou částku 28 778,60 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám zastupujícího advokáta do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen v případě, že se jedná o rozhodnutí, které závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je však podle § 239 o. s. ř. oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání mohou účastníci podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozsudku k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Tábor 18. března 2022

Mgr. Jiří Vaněk
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. března 2022.